

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: TIL SELSKABET FOR DE SKØNNE VIDENSKABER

Citation: Møller, Poul Martin: "TIL SELSKABET FOR DE SKØNNE VIDENSKABER", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid66560/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

SIDSTE DIGTE

TIL SELSKABET FOR DE SKØNNE
VIDENSKABER

— — — ταύτης δ' ἀποπαύς ἀοιδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τεῖρεται. *Homer.*

Du Selskab, som lydt med Basunernes Tegn
Poeterne kalder til Sang,
Som lokker en Byge velgørende Regn
Af Digtninger ned over Daniens Egn
Ved Sølvets melodiske Klang!

Af Musernes Tønde du tager en Tap,
Da fuse vel Rimene frem:
Du byder os gøre Romancer om Kap,
Du beder om fire — ja se, om du slap,
Vel tusinde bringes dig hjem.

At spare paa Rim er urimelig Skam,
Naar Rimet betales honnet.
Romancer! — en hel ubetydelig Dram
Behøves af Vandet i Musernes Dam
For dem at forlærdige net.

De bydes for intet i hver en Avis,
Selv uden Forhaabning om Tak;
Men hundrede Daler — forførende Pris!
Dig selv har du bundet et grueligt Ris.
Vi komme med Pik og med Pak!

En Sæk med Romancer du har i Behold
Til Julens velsignede Fest,
Din Fred og din Morskab er Pokker i Vold,
Din Leg er forspildt, og din Grød bliver kold,
Og slide du skal som en Hest.

Din Fred den er fløjten, og Fryden er væk,
Du læser dig sikkert kaput.
Du ryster og blegner vel sagtens af Skræk
Ved Tankerne blot om den rædsomme Sæk,
Som tømme du skal absolut.

I Drømme poetiske Griller og Klang
Som Fluer vil sværme dig om.
Urolig du vender dig mangen en Gang,
Du vaagner, og — struttende, stoppet med Sang,
Staar Sækken og venter sin Dom.

Ved Menneskers Lidelser aldrig jeg lo;
Jeg ønsker, din Kval var forbi.
Ugærne jeg røver min Næste sin Ro,
Dog tager jeg sikkert et Lod eller to
I Sangens det ny Lotteri.

Der høres vindskibelig Støjen og Stim
Paa hele det danske Parnas;

En Fødderne fæster i Række med Lim,
Ens Tanker spoleres af Mangel paa Rim,
En andens af Mangel paa Plads.

Men naar nu den svære poetiske Last
Er sigtet og taget til Doms,
Undtagen en Haandfuld, som let i en Hast
Sig hænger ved Sækken i Rimpningen fast,
Hvor bliver det tykkere Grums?

Du lever nu selv med de lækreste højt;
Men Skrabet, der bliver igen,
Den mellemste Sort og det pæreste Pøjt,
Der falder den kræsnere Gane for drøjt,
Hvor Pokker skal det køres hen?

Du strakte din Kæp over Landet og bad,
Da myldred Romancerne frem:
Snart fylde poetiske Padder vor Stad,
Besudle hver Bog og hvert ugentligt Blad;
Mon saa du kan frelse dit Hjem?

TO FRAGMENTER

I

[Og aldrig brydes skal den skønne Kæde;
Men Sangen, arvet gennem Seklers Rad,
Med Oldtids Røst skal yngre Slægter glæde,
Og skaffe nye Tider nye Kvad.]

Og det skal være Blod af Stammens Aarer,
Som flyder i den brave Sangers Bryst,